

РЕШЕНИЕ

№ 12323

гр. София, 28.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 10.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **8903** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Делото е образувано по искова молба на М. Д. П., ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място], район „В.“, [улица], чрез пълномощника си – адв. М. Ш., адрес за призоваване и връчване на книжа: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 3, срещу Столична дирекция на вътрешните работи, [улица], представлявана от Л. Т. Н..

Ц. на иска: 5 000. 00 лева.

В исковата молба е посочено, че М. Д. П., ЕГН [ЕГН], е бил задържан със Заповед за задържане на лице рег. № 225з1205 / 2020 г. от 02.09.2020 г. на полицейски орган при 01 РУ – СДВР. Задържането е за срок от 24 ч. на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Ищецът е оспорил заповедта по съдебен ред. В резултат от съдебното оспорване заповедта е отменена. В резултат от задържането ищецът М. Д. П., ЕГН [ЕГН], е претърпял неимуществени вреди.

Постъпила е молба по делото от дата 06.10.2025 г., в която е посочено, че съдебното решение е влязло в сила на дата 10.03.2021 г. Началната дата, от която се претендира лихва за забава върху обезщетението, е съответно 10.03.2021 г.

По делото е постъпил отговор от ответника, чрез юрисконсулт А. А.. В този отговор се оспорва изцяло така предявеният иск. Не всички предпоставки на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са налице. Представят се доказателства по опис график, два броя писма и Заповед № 513з – 1684 от 26.02.2019 г.

В открито съдебно заседание ищецът не се явява, представлява са от адв. М. Ш.. Иска от съда да уважи иска така както е предявен, включително и с уточненията. Претендира присъждане на

разноски по списък.

Ответникът - Столична дирекция на вътрешните работи – редовно призван, представлява са от юрисконсулт А.. Иска от съда да отхвърли иска като недоказан. Намира, че в хода на съдебното производство не се доказани всички елементи от фактическия състав на чл. 1 от ЗОДОВ. Не оспорва, че е налице незаконосъобразен административен акт, което е установено по съдебен ред. В случай на отхвърляне на исковата молба трябва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР.

Софийска градска прокуратура, редовно призвана, представлява се от прокурор Яни Костов. Намира, че искът е основателен. Размерът на обезщетението трябва да се прецени с оглед доказателствата по делото.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за задържане на лице рег. № 225з1205 / 2020 г. от 02.09.2020 г. на полицейски орган при 01 РУ – СДВР, ищецът М. Д. П., ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място], район „В.“, [улица], е бил задържан за срок от 24 часа в помещение за временно задържане. В заповедта за задържане като фактическо основание (мотиви) е посочено „с мнение за престъпление по чл. 348 от НК“. Задържането на лицето е извършено в 18:00 ч. на 02.09.2020 г. Ищецът е освободен в 03:35 ч. на 03.09.2020 г.

С Решение от 17.02.2021 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 111 – ти състав, е била отменена като незаконосъобразна Заповед за задържане на лице рег. № 225з1205 / 2020 г. от 02.09.2020 г. на полицейски орган при 01 РУ – СДВР. Този съдебен акт не е бил обжалван и е влязъл в сила на дата 10.03.2021 г.

Софийският районен съд е приел, че съгласно чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. В решението от 24 юни 2014 г. на ЕСПЧ по делото П. и П. срещу България по жалби № 50027 / 08 и № 50781 / 09 е посочено, че чл. 5, § 1, б. „с“ от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи изисква лицето да е задържано по „обосновано предположение“, че е извършило престъпление. Т. подозрение не може да бъде общо и абстрактно (параграф 46). Позоваването само на приложимите разпоредби, но не на каквито и да било специфични обстоятелства или действия само по себе си може да бъде достатъчно основание за Съда да заключи, че лишаването от свобода на жалбоподателите е несъвместимо с принципа на защита от произвол (параграф 47).

Според мотивите на СРС, оспорената заповед съдържа само правното основание по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР за издаването ѝ, а именно – чл. 348 от НК. Така мотивирана, заповедта не отговаря на изискванията на чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР да съдържа фактически основания за задържането. От представените от 01 РУ – СДВР доказателства не се установява документ, който да съдържа мотиви за задържането на лицето (в каквато насока е параграф 48 от цитираното решение на ЕСПЧ). Установени са предпоставки за отмяна на оспорената заповед.

Въз основа на отменената заповед за задържане ищецът твърди, че е претърпял претендираните в настоящото производство неимуществени вреди в размер на 5000 лв.

За установяване на сочените неимуществени вреди, в хода на съдебното производство като свидетели са разпитани лицата А. Г. З. и В. И. Т..

Видно от показанията на св. З., ищецът М. Д. П. се разплакал в буса по причина на целия стрес, защото е бил задържан, защото се боял за баба си, която е с деменция. Бил притеснен и по повод на отнемане на оръжие, свързано със задържането. Св. З. си спомня за случая. Било на 02.09.2020 г. Били задържани на КПП – то, на ул. А. и Р. Закарали ги с бус в 01 РУ – СДВР. Не им е била дадена възможност да се свържат с адвокат. Килиите били доста тесни, без никаква светлина,

вратата била без прозорче. От малък ищецът М. Д. П. искал да се занимава с право и се притеснявал, че това задържане може да му провали кариерата.

Видно от показанията на св. В. И. Т. именно той е установил, че ищецът е бил задържан. Имали среща, за да отидат заедно на протеста, но П. не дошъл. Установил, че П. и З. били задържани в 01 РУ – СДВР. На следващата сутрин видял ищеца на закуска. Бил доста напрегнат и разочарован. Бил притеснен, изнервен, защото бил задържан и А. Г. З.. Свидетелят посочва, че в момента М. Д. П. е помощник асистент по наказателно право в Нов български университет.

Съдът кредитира показанията на свидетелите като последователни, логични и непротиворечиви. Същите са имали възможността пряко и непосредствено да възприемат и проследят състоянието на задържания след неговото освобождаване, като показанията им не се оборват от останалите доказателствени материали по делото.

При така установените факти, Административен съд София - град обосновава следните правни изводи:

Предявеният иск е за сумата в размер на 5000 лева – обезщетение за нанесените неимуществени вреди на ищеца за периода от 02.09.2020 г. до 24.08.2025 г., в следствие на неправомерното му задържане въз основа на отменена Заповед за задържане на лице рег. № 225з1205 / 2020 г. от 02.09.2020 г. на полицейски орган при 01 РУ – СДВР, ведно с мораторна лихва (за забава) върху присъдената сума, считано от дата 10.03.2021 г. (видно от допълнителна молба от дата 06.10.2025 г. на адв. Ш.).

Искът е предявен от активно легитимирана страна, претендираща присъждане на обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразен административен акт срещу надлежен ответник – СДВР.

Разгледана по същество исквата молба е частично основателна по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. На основание чл. 4, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни действия и/или бездействия.

Обективният характер на отговорността означава, че държавата отговаря за вредите, причинени от нейни органи или длъжностни при изпълнение на административната дейност, които вреди са последица от незаконосъобразните им актове, действия или бездействия, без значение дали са причинени виновно от тях.

За да бъде ангажирана отговорността на държавата на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, трябва ищецът да установи по безсъмнен и категоричен начин наличието на следните кумулативно изискуеми предпоставки, а именно: 1. незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред - относно актовете, а в случаи на претендирани вреди от незаконосъобразни действия / бездействия, незаконосъобразността им се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение; 2. настъпили вреди и 3. наличие на пряка причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт или твърдените незаконосъобразни действия и/или бездействие и настъпилите вредоносен резултат. Посочените предпоставки следва да се констатират кумулативно като липсата, на която и да е от тях е пречка да се реализира отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Тежестта на доказване на всички правопораждащи елементи от фактическия състав на

предявения иск е на ищеца. Липсата на който и да е от тези елементи предпоставя неоснователност на исквата претенция.

В настоящия казус безспорно е установено наличието на първата от визираните предпоставки - отменен по съдебен ред административен акт. С Решение от 17.02.2021 г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 111 – ти състав, е била отменена като незаконосъобразна Заповед за задържане на лице рег. № 225з1205 / 2020 г. от 02.09.2020 г. на полицейски орган при 01 РУ – СДВР. Този съдебен акт не е бил обжалван и е влязъл в сила на дата 10.03.2021 г.

Относно втория елемент от отговорността - наличието на вреда: Съдържанието на понятието „вред“ не е дефинирано от законодателя въпреки употребата му в редица разпоредби на Закона за задълженията и договорите. Според трайното разбиране, наложило се в теорията и в съдебната практика, вредите са последици от засягане на субективни права, на защитени от правото блага, които не са предмет на права, както и от накърняване на фактически отношения, които правото защитава. Вредата представлява смущение, накърняване или унищожаване на благата на човека, представляващи неговото имущество, права, телесна цялост и здраве, душевност и психическо състояние. Вредата е отрицателната последица, с която се засягат неблагоприятно имуществени права и / или защитени от правото нематериални блага и неимуществени интереси от увреденото лице. „Пряка и непосредствена“ е тази вреда, която следва закономерно от твърдяната незаконосъобразна административна дейност, по силата на безусловно необходимата причинно – следствена връзка, която съществува между тях.

Незаконосъобразното ограничаване на правото на придвижване и престоят в полицейското управление обективно водят до негативни последици върху емоционалното, психическо и физическо състояние на задържаното лице. В тази връзка неоснователни са доводите на ответника в писмения отговор за недоказаност на неимуществените вреди. По силата на чл. 30, ал. 1 от Конституцията на Република България всеки има право на лична свобода и неприкосновеност. Съгласно забраната по чл. 30, ал. 2 от Конституцията на Република България никой не може да бъде задържан, подлаган на оглед или обиск или друго посегателство върху личната му неприкосновеност, освен при условията и по реда, определени със закон.

Съгласно чл. 5, § 1, изречение 1 – во от Конвенцията за защита правата на човека, ратифицирана със Закон на Народното събрание от 31.07.1992 г. (обн. – ДВ, бр. 66 от 1992 г.), в сила за Република България от 7 септември 1992 г. (ЕКПЧ) всеки има право на свобода и сигурност. При съблюдаване на тези фундаментални принципи, лишаване от свобода, което е произволно, не може да е законно (решение на ЕСПЧ от 21.02.1976 г. по делото G. v. UK, жалба № 4451 / 75 - § 34). Във връзка с това с член 5, § 2 - § 5 ЕКПЧ са регламентирани комплекс от права, минимизиращи и ограничаващи рисковете от произвол при лишаване от свобода. Т. е правото по чл. 5, § 2 от ЕКПЧ задържаното лице незабавно да бъде уведомено за основанията за ареста при задължение на компетентния национален орган да обоснове всяко лишаване от свобода на всеки един етап.

Със задържането по отменената Заповед за задържане на лице рег. № 225з1205 / 2020 г. от 02.09.2020 г. на полицейски орган при 01 РУ – СДВР, ищецът е бил лишен от свобода по смисъла на чл. 5 от ЕКПЧ, което е крайна форма на ограничаване на свободата му на придвижване по член 2 от Протокол № 4 към ЕКПЧ. Случаят не може да се извади от обхвата на чл. 5 от ЕКПЧ, ведно с произтичащите от него ограничения заради чл. 73, изр. 1 – во от ЗМВР, които забраняват при задържането по чл. 72, ал. 1, т. 1 – 4 от ЗМВР да се ограничават други права освен правото на свободно придвижване.

В мотивите на решението на СРСГ, с което е отменена посочената заповед, е прието, че тя не отговаря на изискванията по чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР и чл. 5, § 2 от ЕКПЧ, съставляващи

процесуални гаранции за правото на свобода и сигурност по чл. 30, ал. 1 от Конституцията на Република България и чл. 5, § 1, изр. 1 – во ЕКПЧ срещу произволното негово ограничаване. Органът не е посочил фактическите основания за задържането. С оглед отменителните мотиви на влязлото в сила решение на СРС, задържането на ищеца не съответства на стандартите за законност и непроизволност като основополагащи принципи за ограниченията на правото на свобода и сигурност поради липсата на посочени в Заповедта фактически основания на задържането му по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР (Решение на ЕСПЧ от 28.10.1994 г. по делото M. v. UK, жалба № 14310 / 98 - § 55). Ищецът е задържан, без да може да добие от съдържанието на заповедта представа в какво конкретно престъпление е заподозрян.

Поради нарушаване на изискванията на чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР, вр. чл. 30, ал. 2 от Конституцията на Република България, чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 5 АПК и член 5, § 2 от ЕКПЧ, фактическите основания за задържането му не са били съобщени на ищеца незабавно при извършването му, в резултат на което той е лишен от тези процесуални гаранции, които изключват категорично възможността едно лице да бъде лишено от свобода, независимо под каква форма и за какъв срок, на неизвестни за него основания, и по този начин неутрализират риска от произволно ограничаване на правото на свобода и сигурност по чл. 30, ал. 1 КРБ и чл. 5, § 1, изр. 1 – во ЕКПЧ (Решение на ЕСПЧ от 11.07.2000 г. по дело D. v. T., жалба № 20869 / 92 - § 56, решение на ЕСПЧ от 07.12.1999 г. по дело K. v. UK, жалба № 40451 / 98). Всяко лишаване от свобода е изключително сериозна мярка, поради което е допустимо като крайно средство, ако други, не толкова строги мерки няма да са достатъчни за защита на индивида или на обществения интерес, при съблюдаване на закрилата от произвол. (решение на ЕСПЧ от 29.01.2008 г. по дело S. v UK, жалба № 13229 / 03 - § 29, решение на ЕСПЧ от 27.11.1981 г. по дело Winterwepp v N., жалба № 6301 / 73 - § 37, решение на ЕСПЧ от 04.04.2000 по делото W. L. v. P., жалба № 26629 / 95 - § 78 и др).

В случая задържането на ищеца по Заповед за задържане на лице рег. № 225з1205 / 2020 г. от 02.09.2020 г. е произволно и незаконно наредено и изпълнено, в резултат на което е ограничено правото му на свобода и сигурност в разрез с гарантираната му от чл. 30, ал. 1 от КРБ и чл. 5, § 1, изр. 1 - во ЕКПЧ императивна защита. Засяга се основно право на български гражданин, което е конституционно гарантирано, в това число чрез неотменимостта му по чл. 57, ал. 1 от КРБ, и от категорията на първостепенните от значение и интензитет на защита права на човека по ЕКПЧ. Понесените от ищеца неблагоприятни последици от това засягане на правото му на свобода и сигурност по чл. 30, ал. 1 КРБ и чл. 5, § 1, изр. 1 – во ЕКПЧ съставляват сами по себе си неимуществени вреди, подлежащи на репарирание по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ и чл. 5, § 5 ЕКПЧ.

Въз основа на свидетелските показания, изслушани в хода на съдебното производство, настоящият съдебен състав приема, че в периода на действие на отменената като незаконосъобразна заповед и след това, в следствие на незаконното задържане, ищецът е преживял негативни емоции – чувство на страх, обида, безпокойство, притеснение, стрес, дискомфорт. Задържането му е породило притеснение, страх. Всичко това налага извода, че по време на задържането и след това М. Д. П. е претърпял неимуществени вреди. В тази връзка категоричен е изводът, че неправомерното задържане на ищеца е оказало негативно отражение върху психическото му състояние.

Ищецът е преживял силен стрес, тревога и безпокойство в резултат на неговото унизяване и злепоставяне пред близки и познати, а чувството на несигурност, огорчение, обида и накърнено достойнство, които е изпитал по време на задържането, са прераснали в усещане за произвол и явна несправедливост, видно от показанията на разпитаните свидетели.

В случая съдът приема за доказани голяма част от релевираните от ищеца проявления на

претърпените от него неимуществени вреди, както и причинно-следствената им връзка с осъщественото незаконосъобразно задържане в 01 РУ - СДВР въз основа на издадената от полицейски орган заповед. Психоемоционалното състояние на личността и преживените негативни емоции от даден факт, са абсолютно субективни прояви, които са с различен интензитет при всеки един човек и са обусловени като цяло от характеристиките на личността. Въз основа на събраните по делото гласни доказателствени средства съдът приема за доказани преживените от ищеца негативни емоционални и психически преживявания, както и че същите са в резултат от незаконосъобразно приложената спрямо него принудителна административна мярка по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, в т. ч. от ограниченото свободно придвижване. Самият факт на задържането и фактическото лишаване на лицето от правото на свободно придвижване, предполага настъпването на емоционален стрес и психически страдания.

По силата на чл. 4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждащото действие. От приетите по делото доказателства, съдът намира, че е налице причинно - следствена връзка между незаконосъобразната заповед и фактически действия по повод на задържането, от една страна, и настъпилата вреда в резултат на нейното изпълнение, от друга. На ищеца са причинени неимуществени вреди.

С оглед гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че са налице предпоставки за основателност на предявения иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ – незаконосъобразен акт по повод на осъществяване на административна дейност, доказано е настъпването на вреди, както и пряката и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилите вреди. В конкретния случай са настъпили неимуществени вреди – негативни емоционални преживявания, психически и физически дискомфорт.

Съгласно чл. 52 от ЗЗД, обезщетението за неимуществени вреди се определя по справедливост, като съдът се съобразява и с практиката на ЕСПЧ, по дела, образувани срещу България по идентични оплаквания – претърпени неимуществени вреди, поради незаконосъобразни действия на органи и длъжностни лица, Европейският съд по правата на човека в С. е присъждал различни обезщетения, вариращи от 500 евро до 4000 евро. /S. H. v. B. app. № 36794/03, D. v. B. app. 27791/09, P. and P. v. B. app. 50027/08 and 50781/09/.

Понятието „справедливост” е морално – етична категория и включва съотношението „деяние – възмездие”. Фактът на осъждането само по себе си има характер на овъзмездяване, а размерът на обезщетението, като паричен еквивалент на причинените неимуществени вреди трябва да бъде определен при съобразяване характера, вида, изражението и времетраенето на претърпените вредни последици, ценността на засегнатите нематериални блага и интереса и при отчитане на икономическия стандарт в страната към момента на увреждането, така че обезщетението да не бъде средство за неоснователно (неправомерно) обогатяване. Спазването на принципа на справедливостта като законово въведен критерий за определяне на паричния еквивалент на моралните вреди, изисква размерът на обезщетението за претърпени неимуществени вреди да бъде определен от съда с оглед на всички установени по делото факти и обстоятелства, които засягат начина, по който незаконосъобразната административна дейност се е отразила на увреденото лице. В случая съдът отчита начина на извършване на увреждането и характера му – необоснованото и немотивирано лишаване на ищеца от основно човешко право – свобода на придвижване – от 18:00 ч. на 02.09.2020 г. до 03:35 ч. на 03.09.2020 г., както и обстоятелството, че не се събраха данни за дълбоки и трайни увреждания на психиката на ищеца.

С оглед на събраните по делото доказателства, периодът на исковата претенция, характерът и

интензитетът на породените негативни преживявания, настоящият състав приема, че искът трябва да бъде уважен при определяне на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 1000 (хиляда) лева за задържането на лицето от 18:00 ч. на 02.09.2020 г. до 03:35 ч. на 03.09.2020 г., при съобразяване с икономическия растеж и стандарта на живот.

Настоящият състав приема, че посоченият размер най – точно и съответно ще овъзмезди претърпените психически увреждания от ищеца и този размер именно съответства на конкретната преценка, направена от състава на база установените по делото факти и съобразно обществения критерий за справедливост. Изводът, който се налага е, че предявеният иск за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди на ищеца, е частично основателен. Той ще трябва да бъде уважен за сумата от 1000 (хиляда) лева, а за разликата над тази сума, до пълния претендиран размер от 5000 лева, трябва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Частичната основателност главния иск обуславя и основателност на акцесорния иск относно законната лихва върху присъденото обезщетение, считано от датата на влизане в сила на решението за отмяна на заповедта за задържане, а именно – 10.03.2021 г. – аргумент от т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. по т. д. № 3 / 2004 г., ОГК на ВКС, до окончателното ѝ изплащане.

Ищецът претендира присъждане на разноски по делото. От адв. Ш. е представен списък по чл. 80 от ГПК, а именно – 10. 00 лева (5. 11 евро), държавна такса за съдебно удостоверение - 5 лева (2. 56 евро), платено адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лева (511. 29 евро).

При спазване на простото тройно правило, приложимо на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ (1000 лв. x 1000 лв. : 5 000 лв) се получава сума за адвокатско възнаграждение в размер на 200. 00 лева. Превалутирани съгласно чл. 12 и чл. 13 от ЗВЕРБ, разноските за адвокат се равняват на 102. 26 евро.

По направеното искане на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение съдът намира следното:

Съгласно чл. 10 ал. 4 (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) ЗОДОВ съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. С оглед изхода на спора и направеното от процесуалния представител на ответната страна искане за присъждане на разноски, на същата се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., определен съгласно чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ (в редакцията към датата на подаване на исковата молба). Съгласно посочената разпоредба размерът на юрисконсултското възнаграждение не е обвързано с отхвърлената част от иска, а обратното е важно за адвокатското възнаграждение, ако ответникът е бил защитаван от адвокат. Превалутирани съгласно чл. 12 и чл. 13 от ЗВЕРБ, разноските за юрисконсултско възнаграждение се равняват на 51. 13 евро.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/ настоящия съдебен състав на Административен съд – АССГ, 45 –състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, БУЛСТАТ №[ЕИК], [населено място], [улица], на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, да заплати на М. Д. П., ЕГН [ЕГН], адрес: [населено

място], район „В.“, [улица], обезщетение за неимуществени вреди в размер на **511. 29 евро** (1000 лева), причинени му от незаконосъобразна Заповед за задържане на лице рег. № 225з1205 / 2020 г. от 02.09.2020 г. на полицейски орган при 01 РУ – СДВР, заедно със законните лихви, считано от 10.03.2021 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен и недоказан предявения от М. Д. П. срещу Столична дирекция на вътрешните работи - МВР иск за неимуществени вреди, за размера над 1000 лева, до пълния претендиран размер от 5000 лева.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), БУЛСТАТ №[ЕИК], да заплати на М. Д. П., ЕГН [ЕГН], разноски по делото в размер на **109. 93 евро**.

ОСЪЖДА М. Д. П., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) юрисконсултско възнаграждение в размер на **51. 13 евро**.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му чрез настоящия съд пред Върховен административен съд.